

## POSTANOWIENIE

Dnia 22 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Bogumiła Ustjanicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Dariusz Dończyk

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa J. T.

przeciwko T. K. i P. P.

przy uczestnictwie interwenienta ubocznego po stronie pozwanej E. B.

o uznanie czynności za bezskuteczną,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 22 listopada 2013 r.,

zażalenia pozwanych oraz interwenienta ubocznego

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 17 lipca 2013 r.,

**1) oddala zażalenie;**

**2) zasądza od pozwanych na rzecz powoda kwotę 1800 zł  
(jeden tysiąc osiemset) podlegającą podwyższeniu  
o podatek od towarów i usług (VAT) tytułem kosztów  
postępowania zażaleniowego.**

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny odrzucił apelację pozwanych i interwenienta ubocznego od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 21 listopada 2013 r., przyjmując, że złożona została po upływie terminu przewidzianego w art. 369 § 1 k.p.c. Skoro doręczenie pełnomocnikowi apelujących wyroku Sądu pierwszej instancji miało miejsce w dniu 27 grudnia 2012 r., a apelacja złożona została w dniu 11 stycznia 2013 r., to należało ją odrzucić na podstawie art. 373 k.p.c.

Pozwani i interwenient uboczny domagali się w zażaleniu uchylenia zaskarżonego postanowienia, zarzucając, że wyrok i uzasadnienie Sądu pierwszej instancji zostały doręczone ich pełnomocnikowi w dniu 28 grudnia 2012 r. Pełnomocnik zlecił obsługę korespondencji prowadzonej przez siebie kancelarii wyspecjalizowanej firmie. Zgodnie z ustaleniami wiążącymi strony tej umowy, pracownik firmy dokonywał, w oparciu o pełnomocnictwo pocztowe, udzielone przez pełnomocnika apelujących, odbioru przesyłek pocztowych. Następnie poinformował pełnomocnika, że przesyłka została odebrana w dniu 28 grudnia 2012 r. i tej treści adnotację uczynił na kopercie. Nie było zatem podstaw do przyjęcia, że doręczenie miało miejsce w dniu 27 grudnia 2012 r., zwłaszcza że w dwuletnim okresie współpracy nie doszło do tego rodzaju rozbieżności.

Powód wniósł o oddalenie zażalenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Potwierdzenie odbioru przesyłki dokonane zgodnie z art. 142 § 1 k.p.c. oznacza, że miarodajna dla ustalenia, kiedy nastąpiło doręczenie jest data, wpisana przez odbierającego na dowodzie doręczenia. Strona może przy pomocy wszelkich dopuszczalnych środków dowodowych starać się wykazać, że doręczenie w ogóle nie nastąpiło, bądź też nastąpiło, ale w innym czasie, niż wynika to ze zwróconego przez pocztę potwierdzenia.

W rozpoznawanej sprawie dowód taki nie został przedstawiony. Rozbieżności pomiędzy datą potwierdzającą fakt odebrania przesyłki przez osobę umocowaną do wykonania tej czynności przez pełnomocnika apelujących, a datą

określoną przez tę osobę na kopercie, nie wyjaśniają przedstawione dokumenty w postaci treści umowy zawartej w dniu 4 maja 2011 r., wydruku powiadomienia o korespondencji oraz kserokopii koperty. Analiza tych dokumentów nie zezwala na uznanie, że doręczenie korespondencji nastąpiło w innej dacie niż wpisana na potwierdzeniu odbioru. Nie zasługuje na podzielenie twierdzenie żalących się, że datą doręczenia pełnomocnikowi korespondencji była ta, wynikająca z informacji zleceńbiorcy przekazanej przez internet i określona przez niego na kopercie. Nie uwzględnia ono tego, że pełnomocnika wiążą czynności, których wykonanie zlecił innemu podmiotowi. Jeśli zatem umocowany przez pełnomocnika podmiot potwierdził fakt odebrania korespondencji sądowej w dacie 27 grudnia 2012 r., to pełnomocnik apelujących i oni sami byli związani tym potwierdzeniem. Nie zostały przedstawione miarodajne przyczyny, które mogłyby przemawiać za przyjęciem, że doręczenie miało miejsce w innej dacie. Prowadzi to do konstatacji, że stwierdzenie przez Sąd Apelacyjny, iż apelacja nie została wniesiona w terminie objętym art. 369 § 1 k.p.c. było prawidłowe.

Z powyższych względów zażalenie podlegało oddaleniu na podstawie art. 398<sup>14</sup> w związku z art. 394<sup>1</sup> § 3 k.p.c. Orzeczenie o kosztach postępowania zażaleniowego oparte zostało na zasadzie odpowiedzialności za wynik sprawy na tym etapie postępowania, stosownie do art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1, art. 394<sup>1</sup> § 3 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c.